

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Lounech** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 25 EC 617/2011, o 4750 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/2, IČO 64949681, zastoupená JUDr. Michalem Marcinkou, advokátem se sídlem v Olomouci, Ladova 389/10, a žalované **H. B.**,

t a k t o :

- I. Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 25 EC 617/2011, o zaplacení 4750 Kč s příslušenstvím, **je s o u d .**
- II.** Usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 14. 8. 2012, čj. 25 EC 617/2011 - 13, **se z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 1. 11. 2012 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Lounech, ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 25 EC 617/2011, týkající se zaplacení 4750 Kč s příslušenstvím.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně T-Mobile Czech Republic, a. s., (dále jen T-Mobile), podala proti žalované dne 16. 2. 2011 u Okresního soudu v Lounech žalobu na zaplacení částky 4750 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že společnost T-Mobile s ní uzavřela smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, jejímž obsahem bylo mimo jiné předání SIM karty spojené s telefonním účastnickým číslem X žalované, jejíž použití umožňovalo žalované objednávat a konzumovat služby, které žalobkyně žalované zprostředkovávala (služby Audiotex). Služby třetích stran nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla (většinou začínající na 9xx). Žalovaná v průběhu smluvního vztahu využila těchto služeb a to v období od 20. 9. 2009 do 19. 10. 2009. Za tyto služby se

žalovaná zavázala uhradit cenu objednávky a souhlasila s tím, že k výběru ceny je oprávněna žalobkyně. Žalobkyně vyfakturovala žalované částku v celkové výši 4750 Kč, kterou však žalovaná na výzvu neuhradila.

Okresní soud v Lounech usnesením ze dne 14. 8. 2012, čj. 25 EC 617/2011 - 13, výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu, výroky III. a IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení a vrácení soudního poplatku. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení částky z titulu nezaplacené smluvní pokuty vyúčtované v souvislosti s neuhrazenými telekomunikačními poplatky. Podle soudu je třeba vycházet z ustanovení § 129 zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích, podle něhož rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnosti na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem služeb elektronických komunikací na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem, konkrétně povinnosti účastníka či uživatele zaplatit poskytovateli za poskytnuté telekomunikační služby, Český telekomunikační úřad. Z toho vyplývá, že rozhodování o telekomunikačních poplatcích včetně související smluvní pokuty nepatří do pravomoci soudu. Nedostatek pravomoci je nedostatkem podmínky řízení, který nelze odstranit, proto soud řízení podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 9. 2012.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel konstatoval, že žalobkyně požaduje po žalované oproti tvrzení uvedenému v odůvodnění usnesení okresního soudu po žalované zaplacení dlužné částky ve výši 4750 Kč s příslušenstvím z titulu volání na speciální čísla se zvýšenou sazbou (Audiotex – tj. cena za služby třetích stran vyúčtovaná za zúčtovací období od 20. 9. 2009 do 19. 10. 2009) a náklady řízení. Poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen zákon). Žalobkyně není jejím poskytovatelem, a smluvní vztah ji k poskytování takové služby nezavazuje, pouze umožňuje přístup k těmto službám, zajišťuje provoz mezi volajícím v jeho síti a poskytovatelem služeb třetích stran, zajišťuje pro poskytovatele výběr plateb za jimi poskytnuté služby, přitom neodpovídá za obsah a kvalitu těchto služeb. Služby tohoto charakteru jsou podle § 1 odst. 2 zákona vyjmuty z působnosti zákona o elektronických komunikacích resp. rozhodovací pravomoci ČTÚ. Služby třetích stran tedy nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za tyto služby soud. Navrhl proto, aby zvláštní senát přikl pravomoc vydat rozhodnutí ve věci soudu a zrušil usnesení okresního soudu.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Spornou otázkou v konkrétní věci zůstává, kdo má pravomoc rozhodovat o povinnosti zaplatit cenu za služby třetích stran.

Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, rozdělil působnost ve vykonávání státní správy v oblasti elektronických komunikací mezi ministerstvo a Český telekomunikační úřad (§ 3 a § 105 a násl. zákona o elektronických komunikacích). Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon, Český telekomunikační úřad. Podle § 129 odst. 1 věta první zákona rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích však vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající

komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu (vyúčtování za služby od 20. 9. 2009 do 19. 10. 2009) vyplývá, že žalované byly účtovány částky za uskutečněná spojení na telefonní čísla linky začínající trojčíslím 900. Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) „část mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítě uvedených v § 3 pro přístup (...) ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí.“ Podle § 5 odst. 3 a podle bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 900 a 906 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby, pro trojčíslí 908 hlasové služby.

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyní účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně. Po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací. Žalobkyně ovšem „služby obsahu“ sama neposkytovala, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal služby využitě žalovanou za služby odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které podle citovaného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci

uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 14. 8. 2012, čj. 25 EC 617/2011 - 13.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Lounech pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. ledna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu